— Приїхала позавчора така смутна. Ще з вікна бачу: тягне моя Оля велику торбу, аж зігнулася. А то вона лахи свої привезла. Ми ж її зодягаємо, бо одиначка. На кого маєм тратитись, як не на доньку... Прийшла, сіла, як з хреста знята. Олюню, питаю, чи не слаба ти? Ні, каже, мамо не можу я більше там вчитися. А в самої сльозоньки кап-кап. Не можеш, то й не треба. Ніхто ж тебе не силує...

— А чого, не питала? — здивувалася сестра.

Вони сиділи в міській квартирі на дивані. Було вже по обіді.

— Сама скаже. Ми свою ніколи не випитували. Нема в нас такого звичаю. Слова лихого не чула...

— Ото й біда. Лишить училище, піде на роботу, а там знову щось не по її...

— Та, може, й на ліпше. Не було в мене години спокійної, як пішла Оля до міста, між чужі люди. Михайло послав, мовляв, най вилюдніє трохи. Бо вона така тиха, встидлива. Все як не в хаті, то в садку чи на городі. Спершу весела приїжджала, розказувала, які вчителі, які подружки, яке кіно. А тепер маєш...

— Може, хлопець завівся?

— Оля б сказала.

— Дуже ти своїй Олі віриш! Потайлива вона. А документи вже забрала?

— Йой, не спитала! Не хотілось їхати від неї. Михайло на курорті. Але Оля каже: їдьте, мамо, я вже сама до вечора якось перебуду.

— Могла би в мене переночувати.

— Та не хочеться Олю саму на ніч залишати.

— Ну, то давай, я тобі хоч води у ванну напущу, скупаєшся. До вечора ще далеко.

— Гришка, повертай! — крикнула на вухо мотоциклісту дівчина в оранжевій курточці.

Позаду їхав ще один мотоцикліст, теж з їхньої компанії. Всі зіскочили на нерівну лісову дорогу.

— Ставай! — закомандувала дівчина. — Отут.

— Клас! — прицмокнув Гриша, побачивши галявину, всіяну квітами. — Як у раю!

Дерева ще тільки випускали перші листочки, і ліс був прозорий, за ним виднілося село.

Оля сиділа під хатою на лавці, склавши руки на колінах, і дивилася на ліс. Вона його боялася. Страхалася гадюк, вовків, а ще більше людей. Колись вона ходила з мамою по гриби і там стріла чорного заросłого чоловіка, котрий скрадався між кущів, а побачивши їх, утік.

Сад був голий, але от-от мав покритися цвітом. Зі стежки дівчину міг побачити кожен, і від того їй робилося трохи моторошно.

У коморі, на самому споді старої шафи, загорнутий в папір, лежав чорний порошок — отрута для мишей. Колись вона забруднила об нього пальці, й, перелякана, десь з півгодини мила руки...

Дівчина і двоє хлопців розстелили під дубом гуртожицьке покривало і відкрили першу пляшку.

— Де ж твоя подружка? — запитав той, хто їхав на мотоциклі сам. Він був худий, миршавий і дуже нетерплячий.

— Таких подружок, — злісно засичала дівчина, — я би різала й солила. Знаєш, що вона вчудила? Втекла до мамці, бо їй, бачте, бридко. Ми для неї не дуже чисті!

— Нелька, припини, — обірвав її кавалер. Слухай, що тобі каже дядя. Пойняла?

— Угу. Хіба я замало випила...

Після другої пляшки і консервів у томаті Нелька засміялась:

— Вона думає, що я її, сучку, не знайду... Вовка, ти не в курсі: ми цю подругу хочемо провчити, а не просто так...

— Просто так я б не поїхав, — перевернувся догори черевом Вовка. — Зрештою, на фіга мені ваша Олька? Гришка не скнара — поділиться...

— Дурень! — обурилась Неля. — Гриш, скажи йому...

— Ліньки. Я б поспав трохи. А ти йди по ту мамину доцю.

— Я не винна, — раптом заламала пальці Неля, і ноги її роз’їхались. — Мені прикро, що та цяця має все, а я дочка алкоголіка!

— Ти сама алкоголічка. Топай.

— Я хочу, щоб усе за справедливістю!

— Розливай решту, Гришка.

Вони допили вино і закурили.

— То я піду, — зітхнула Неля.

Вона причесалася, ковзнула помадою по губах і весело, як їй здавалося, попрямувала до села.

— Тягни пляшку, — сказав Вова. — Роздавимо вдвох, Нелька вже й так дійшла до кондиції.

Кури ходили довкола Олі, але їй і на думку не спадало дати їм їсти, бо сама вона не могла проковтнути ні шматочка. Коли дівчина побачила Нелю, то зрозуміла все.

— Привіт! — гукнула Неля. — Збирайся й підемо гуляти!

Оля мовчала.

— Ну? Поговорити треба.

Оля, наче нежива, встала і пішла до хати. Відкрила двері, увійшла, але закрити їх не встигла: Неля підставила ногу в заболоченій старій туфлі. У хаті Оля нагнулася за кросовками.

— Ти що, думаєш іти в старих джинсах? Бери вельвети і кофту зелену, італійську, що пожмотила дати мені поносити.

Оля вийняла лахи з шафи і простягнула їх Нелі.

— На фіга вони мені здалися! — пирхнула та. — Вдягайся швидше!

— Не буду, — сказала Оля.

— Сказано, село, — позіхнув Гришка, здалеку побачивши Олю. — Але морда сойдьот, хоч у прищах. Головне — вся у фірмі. Все одно, я б з нею не ходив. Один раз пробував позлити Нельку, так вона до сих пір не може забути.

— Нелька — нічого, — сказав Вовка.

— Нічого. Як вип’є, то дурна робиться. А мені що? Восени в армію. Поки вернуся, Нелька вже по руках піде. Хто її заміж візьме? На стипендію живе. Старі обоє п’ють. Ти не думай, що я їй догоджаю...

— Я не думаю.

— Плював я на бабів.

— Дозволь познайомити тебе з моєю подругою Олею, — сказала Неля.

— Вова. За знайомство треба випити.

"Джинси ледь не луснуть, боже!" — подумав Вова, і йому захотілося дотулитись до Ольжиного стегна.

— А ми тут без вас скучали, — сказав він.

— Давай пий, бо за пазуху виллю. Тобі що, перший раз? — гаркнула Неля.

— Чого ти чіпляєшся до дівчини? Вона вип’є... — м’яко сказав Вова.

Оля зірвалась і побігла до села. Нелька миттю її наздогнала і так шарпнула, що та мало не впала.

— Ходи до хлопців. Ти мене знаєш...

— Мама приїде, а мене нема.

— Плювала я на твою маму!

— Гаразд, — сказав Гриша, коли вони повернулися. — Скидай штани і кофту.

Оля заклякла на місці.

— Скидай, може, порозумнішаєш.

Вовка роззявив від несподіванки рота.

— Хочеш, щоб ми самі зняли?

Вовка пішов до мотоцикла.

— Ти куди?

— Поїду. Я до тюрми не хочу.

— Дурень! — закричала Нелька. — Боягуз!

Оля почала плакати. Лице її миттю почервоніло.

— Відведи її за сосни, — наказав Гриша. — Хай там скине шмаття. Що я, голої баби не бачив?

Він став збирати недоїдки з покривала.

Невдовзі Неля вернулася, тримаючи в руках кофту і джинси. Гриша сказав:

— Дай їй покривало, бо простудиться.

— Не дам. Воно казенне.

Неля загорнула речі в покривало.

— Що вона робить?

— Сіла й мовчить.

— Добре. То поїхали?

— Поїхали.

— Вона в міліцію не піде, не бійтесь, — швидко заговорила Неля. — Не піде, ні. Почекає, доки стемніє, і піде додому. У неї такого добра повна шафа.

Вони сіли на мотоцикли й поїхали заболоченою дорогою. Вовка озирнувся, але не побачив роздягненої Олі. Мабуть, вона зарилася в торішнє листя.

На шосе він ще раз озирнувся: джинси і кофта полетіли у рів з водою. Ця Нелька справді була ненормальна. А може, розумніша за них усіх.

Ольчина мати здалеку побачила, що вікна у хаті не світяться. Двері були замкнені. Жінка намацала під відром ключ. Кинула сумку і побігла,

сама не знаючи куди. Дорога звідси вела до лісу. Але ж Оля ніколи туди не ходила! Вона боялася гадюк і вовків. Якось вони пішли по гриби і зустріли там страшного хлопа, заростого й брудного. Він, правда, втік. Але дитина з того часу страхалася лісу.